

Sygn. akt I C 119/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Strzyżowie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	SSR Jolanta Mac-Śnieżek
Protokolant	Alicja Rokita

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2017 roku w Strzyżowie

sprawy z powództwa M. W. (1)

przeciwko

pozwanemu (...) S. A. w W.

o zapłatę

I. **zasądza** od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. W. (1) kwotę 12.200,00 złotych (dwanaście tysięcy dwieście złotych), tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 200,00 złotych (dwieście złotych), tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 października 2016 roku do dnia zapłaty;

II. **zasądza** od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5.783,07 złotych, tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. **zwraca** powódce M. W. (1) z właściwych funduszy Skarbu Państwa kwotę 138,63 złotych, tytułem nadpłaconej zaliczki na wynagrodzenie biegłych.

Sędzia Sądu Rejonowego

Jolanta Mac-Śnieżek

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 6 grudnia 2017 r., sygn. akt I C 119/17

Powódka M. W. (1) wniosła pozew, w którym domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na jej rzecz kwoty 12.400,00 złotych, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia

1 października 2016r. do dnia zapłaty oraz kwoty 200,00 złotych tytułem odszkodowania wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia

1 października 2016r. do dnia zapłaty.

Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu twierdzeń pozwu podała, że w dniu 1 listopada 2015r.

w miejscowości W. oskarżony M. T. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, że kierując samochodem jadąc prawym pasem dwujezdniowego odcinka drogi w kierunku R., nie zachował szczególnej ostrożności i niedostatecznie obserwował stan zajętości jezdni, skręcając na lewy pas, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącemu tym pasem, kierującemu samochodem T. W., doprowadzając do czołowo – bocznego zderzenia się pojazdów.

Powódka była pasażerką pojazdu, którym kierował T. W.

i w wyniku nieumyślnego czynu doznała obrażeń ciała w postaci skręcenia kręgosłupa szyjnego, stłuczenia klatki piersiowej od pasów bezpieczeństwa, stłuczenia kolana lewego, ran ciętych grzbietu dłoni lewej i stłuczenia palca środkowego ręki prawej, co spowodowało rozstrój jej zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała na czas trwający powyżej 7 dni.

Wyrokiem z dnia 29 lutego 2016r. Sąd Rejonowy w Jaśle, sygn. akt (...) skazał sprawcę wypadku za przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.

Pismem z dnia 19 września 2016r. zgłosiła pozwanej spółce powstanie szkody, który w postępowaniu likwidacyjnym przyznał jej odszkodowanie w wysokości 800,00 złotych.

Bezpośrednio z miejsca zdarzenia powódka została przewieziona karetką pogotowia do Szpitala (...) w J.. Na oddziale Szpitalnego Oddziału Ratunkowego spędziła około 5 godzin. Po wypisaniu ze szpitala zalecono jej kontrolę w POZ, pozostawanie na zwolnieniu z pracy oraz doraźnie zażywanie leków przeciwbólowych. Przez około 14 dni po wyjściu ze szpitala odczuwała silny ból oraz miała utrudnione poruszanie się, w związku z czym wymagała pomocy ze strony najbliższych.

Leczenie kontynuowała w Przychodni (...) we F., gdzie wobec nieustających dolegliwości bólowych otrzymała skierowanie do poradni neurologicznej. W toku przeprowadzonego leczenia rozpoznano u niej cerebrastenię pourazową oraz pourazowy korzonkowy zespół bólowy. Wskazała, że do dnia dzisiejszego odczuwa okresowe bóle oraz zawroty głowy, cierpi na bezsenność i cierpienie palców obu dłoni.

Podawała, że lekarz zalecił jej dodatkowo rehabilitację, którą odbyła w okresie od 3 do 15 lipca 2016r.

Końcowo podniosła, że zdarzenie z dnia 1 listopada 2015r. wywołało w jej psychice poważne zmiany. Ciężki stres będący następstwem wypadku komunikacyjnego oraz liczne dolegliwości bólowe trwające nieprzerwanie do dnia dzisiejszego wywarły ogromne piętno w jej psychice, jak również w zakresie jej ogólnego stanu zdrowia. W związku z odczuwalnym silnym bólem musiała przyjmować silne leki przeciwbólowe. Od dnia wypadku zmuszona była prowadzić oszczędny tryb życia, pomimo że była osobą młodą, przed zdarzeniem energiczną i pełną życia. Potrzebowała również pomocy w wielu podstawowych czynnościach życia codziennego oraz dowiezieniu do szpitala, czy na rehabilitację.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew k. 53, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko, iż wypłacona przez niego kwota zadośćuczynienia w wysokości 800,00 złotych stanowi sumę odpowiednią w świetle całokształtu okoliczności niniejszej sprawy.

Przyznając ww. kwotę miał na uwadze kompensacyjny charakter zadośćuczynienia, które obejmuje wszystkie doznane przez powódkę cierpienia, także te które będzie odczuwać w przyszłości. Kierując się poglądami orzecznictwa i doktryny uwzględnił między innymi stopień i zakres doznanych przez powódkę obrażeń, długość i intensywność

leczenia, cierpienia fizyczne oraz psychiczne oraz trwałość następstwa przedmiotowego zdarzenia na przyszłość powódki.

W ocenie pozwanego żądana pozwem kwota zadośćuczynienia w wysokości 12.200,00 złotych jest rażąco wygórowana. Brak jest również jakichkolwiek podstaw do ustalenia kosztów dojazdu na zabiegi rehabilitacyjne. Podniósł, że roszczenie powódki jest roszczeniem odszkodowawczym i jest on zobowiązany jedynie do zwrotu faktycznie poniesionych przez nią kosztów dojazdów.

Sąd ustalił:

W dniu 1 listopada 2015r. w miejscowości W., kierujący samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) M. T. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że jadąc prawym pasem dwujezdniowego odcinka drogi w kierunku R., nie zachował szczególnej ostrożności i niedostatecznie obserwował stan zajętości jezdni, skręcając na lewy pas, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącemu tym pasem kierowcy samochodu marki B. o nr rej. (...) T. W., doprowadzając do czołowo – bocznego zderzenia się pojazdów, czym nieumyślnie spowodował, że pasażerka samochodu marki B. – powódka M. W. (1) doznała obrażeń ciała w postaci skręcenia kręgosłupa szyjnego, stłuczenia klatki piersiowej od pasów bezpieczeństwa, stłuczenia kolana lewego, ran ciętych grzbietu dłoni lewej i stłuczenia palca środkowego ręki prawej, co spowodowało rozstrój jej zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała na czas trwający powyżej 7 dni.

Wyrokiem z dnia 29 lutego 2016r. Sąd Rejonowy w Jaśle II Wydział Karny, sygn. akt (...) skazał sprawcę wypadku M. T. za przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.

dowód: akta szkody nr PL (...), akta sprawy SR w Jaśle sygn. (...), a w szczególności wyrok z dnia 29 lutego 2016 roku.

W związku z wypadkiem drogowym z dnia 1 listopada 2015r. powódka doznała urazu kręgosłupa szyjnego, klatki piersiowej, nadgarstka i ręki prawej, stawu kolanowego lewego. Bezpośrednio po zdarzeniu była przewieziona karetką pogotowia ratunkowego i leczona w (...) Szpitala (...) w J.. Wykonane badanie radiologiczne kręgosłupa szyjnego ujawniły wyrównanie lordozy szyjnej, ale bez zmian pourazowych. Następnie powódka została skierowana do dalszego leczenia ambulatoryjnego. Pozostawała w leczeniu w poradni ogólnej i neurologicznej.

W poradni neurologicznej była leczona z powodu bólów kręgosłupa szyjnego oraz bólów i zawrotów głowy.

Biegły sądowy z zakresu neurologii J. K. (1) stwierdził u powódki niewielki deficyt rotacji kręgosłupa szyjnego. Konsekwencją przebytego urazu kręgosłupa szyjnego jest pourazowy zespół korzonkowy bólowy kręgosłupa szyjnego, który spowodował u powódki długotrwały procentowy uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5 % z pozycji 94a rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r.

Dolegliwości bólowe u powódki były niewielkie i nie powodowały istotnych ograniczeń w życiu codziennym. Przez kilka miesięcy po wypadku u powódki mogły występować dolegliwości bólowe związane z przebyłym urazem kręgosłupa w skali (...) 2-3. Obecnie w ocenie biegłego mogą okresowo te dolegliwości się nasilać w skali (...) 1-2.

Rokowanie co do powrotu powódki do sprawności sprzed wypadku jest pomyślne, bez możliwości powstania powikłań w przyszłości z przyczyn przebytego urazu kręgosłupa.

dowód: opinia sądowo-lekarska biegłego z zakresu neurologii J. K. (2) z dnia 30 czerwca 2017r., k. 93-95, karta informacyjna leczenia szpitalnego Szpitala (...) w J. z dnia 1 listopada 2015 roku i 2 listopada 2015 roku, k. 22-23, wyniki badania Pracowni R. z dnia

1 i 2 listopada 2015 roku, k. 24-27, skierowanie do poradni specjalistycznej neurologicznej z dnia 13 listopada 2015r., k. 28, zaświadczenie (...) Centrum Medycznego (...) z dnia 14 lipca 2016 roku, 25 sierpnia 2016 roku i 20 października 2016 roku, k. 30-31, historia choroby powódki w Poradni Neurologicznej (...) w R., k. 32-44.

Biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii W. P.

w badaniu ortopedycznym powódki stwierdził śladowe ograniczenia ruchów kręgosłupa szyjnego oraz w badaniu palpacyjnym bolesność żywą w połowie długości linii wyrostków kolczystych. Powódka doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 2 % w zakresie urazu kręgosłupa z punktu 89a per analogiam ww. rozporządzenia.

Dolegliwości związane z urazami spowodowały ból w okresie do 1,5 miesiąca od urazu w nasileniu 4 stopnie w skali (...), a przez resztę okresu leczenia 3 stopnie. Obecnie okresowo 2-3 punkty w skali (...).

W ocenie biegłego uraz i leczenie spowodowały ograniczenia w życiu codziennym takie jak: niewielkie ograniczenie w samoobsłudze przez okres

1,5 miesiąca po urazie, niewielkie ograniczenie przez resztę okresu leczenia, śladowe ograniczenie obecnie (dźwiganie ciężkich przedmiotów, ciężka praca fizyczna, przeciążanie kończyn górnych i osiowe kręgosłupa szyjnego).

Zdaniem biegłego proces leczenia został zakończony w lutym 2017r.,

a w przyszłości powódka nie rokuje rozwojem dalszych, wtórnych

i niekorzystnych zmian chorobowych w zakresie narządu ruchu, jako skutków pierwotnego urazu.

Dolegliwości i uszczerbki w zakresie narządu ruchu pozostają

w bezpośrednim związku przyczynowo – skutkowym z doznanym urazem.

dowód: opinia biegłego z zakresu (...) z dnia 17 lipca 2017 r., k. 101-102.

Biegła psycholog M. W. (2) rozpoznała u powódki występowanie reakcji stresowej pourazowej o niewielkim nasileniu, bez bezwzględnej konieczności poszukiwania pomocy specjalistycznej w gabinecie psychiatrycznym, czy psychologicznym. W ocenie biegłej przeżyty stres nie pozostawił trwałych następstw w zakresie psychiki powódki z wyjątkiem utrzymujących się obaw związanych z jazdą samochodem, szczególnie

w charakterze pasażera przed uderzeniem z prawej strony. Zdaniem biegłej objawy te nie są na tyle nasilone, aby uniemożliwiały jej podróżowanie samochodem. Aktualny stan psychiczny powódki jest stabilny. Przeżycia związane z wypadkiem nie były na tyle intensywne, aby spowodowały trwałe zmiany w zakresie jej osobowości, wpływające negatywnie na ocenę przez nią rzeczywistości oraz własnego potencjału i mające destrukcyjny wpływ na jej samoocenę i samoakceptację.

U powódki brak jest symptomów wskazujących na występowanie u niej obaw dotyczących przyszłości, stanu zdrowia, planów i możliwości życiowych

i zawodowych. Brak jest również symptomów będących następstwem wypadku, które wskazywałyby na zagrożenie stabilności jej stanu psychicznego

w przyszłości.

dowód: opinia sądowo – psychologiczna biegłej M. W. (2) z dnia 17 lipca 2017 roku, k. 84-88.

Powódka przed wypadkiem była osobą aktywną fizycznie, regularnie chodziła na siłownię, jeździła rowerem i na rolkach. Po wypadku z tej aktywności musiała zrezygnować. Obecnie nie korzysta z siłowni, ponieważ nie może dźwigać żadnych ciężarów.

Przez okres około 2 miesięcy wymagała pomocy osób trzecich, ponieważ nie mogła sobie samodzielnie umyć włosów, posprzątać, czy dźwigać. Przez około 7 tygodni nosiła kołnierz ortopedyczny.

Od czasu przedmiotowego wypadku nie czuje się już tak pewnie jak poprzednio, jako uczestnik w ruchu drogowym, zarówno w charakterze kierowcy, jak i pieszego.

W związku z przebyłym wypadkiem powódka poniosła koszt zabiegów rehabilitacyjnych, których łącznie odbyła 10. Na zabiegi jeździła do K., a odległość z miejsca zamieszkania do K. w obydwie strony wynosi 24 km. Łączna ilość przejechanych przez powódkę kilometrów wyniosła 240 km. Na wszystkie zabiegi powódkę dowoziła K. J. samochodem marki O. (...). Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 roku w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów nie będących własnością pracodawcy (Dz. U. z 2002 r. nr 27, poz. 271 z późn. zm.) stawka za 1 km przebiegu samochodu osobowego o poj. powyżej 900 cm³ wynosi 0,8358 złotych. Łącznie 240 km x 0,8358 dało kwotę 200,00 złotych.

dowód: zeznania świadka K. J., k. 76, zeznania świadka B. C. k. 76-77, zeznania powódki M. W. (1), k. 120, zaświadczenie Centrum Medycznego (...) w K. – Zakład rehabilitacji z dnia 15 lipca 2016 roku, k. 30.

Powódka pismem z dnia 19 września 2016r. zgłosiła pozwanemu szkodę. Pozwany ostatecznym stanowiskiem zawartym w piśmie z dnia 30 września 2016 roku przyznał powódce zadośćuczynienie pieniężne w kwocie 800,00 złotych.

dowód: akta szkody nr PL (...).

Sąd dał wiarę zgromadzonym w sprawie dowodom w postaci dokumentów, których treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron w toku postępowania sądowego.

W pełni zasługują na wiarę opinie biegłych sądowych J. K. (2), W. P. i M. W. (2), które sporządzone zostały w sposób kompetentny, fachowy, rzetelny oraz poprzedzone stosownym badaniem powódki i których ustalenia stanowią podstawę do rozstrzygnięcia tej sprawy.

Również Sąd dał wiarę zeznaniom świadków K. J. i B. C. uznając je za spójne, logiczne i konsekwentne oraz pokrywające się z pozostałym materiałem dowodowym.

Zasługują na wiarę także zeznania powódki M. W. (1), która zeznawała spójnie, logicznie, a zeznania jej korelują z zeznaniami świadków i dokumentami zgromadzonymi w sprawie.

Mając na uwadze powyższe - Sąd zważył, co następuje:

Niespornie Sąd ustalił, iż w dniu 1 listopada 2015 roku powódka M. W. (1) uczestniczyła jako pasażer w wypadku komunikacyjnym, który miał miejsce w miejscowości W.. Sprawcą wypadku był kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) M. T. posiadający obowiązkowe ubezpieczenie OC w pozwanym Towarzystwie. Bezsporne jest, iż sprawca przedmiotowego wypadku, za zaistniałe zdarzenie drogowe został skazany wyrokiem karnym Sądu Rejonowego w Jaśle z dnia 29 lutego 2016r., sygn. akt (...).

Na podstawie opinii biegłego sądowego neurologa J. K. (2) Sąd ustalił, że pod względem neurologicznym konsekwencją przebytego przez powódkę urazu kręgosłupa szyjnego, jest pourazowy zespół korzonkowy bólowy kręgosłupa szyjnego, który spowodował u niej długotrwały procentowy uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5 %.

Biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii W. P. ocenił doznany przez powódkę stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 2 % w zakresie urazu kręgosłupa. Zaopiniował, iż prezentowane przez nią dolegliwości i uszczerbki w zakresie narządu ruchu pozostają w bezpośrednim związku przyczynowo – skutkowym z zasadniczym urazem.

Z uwagi na fakt, że obaj biegli ocenili uszczerbek na zdrowiu u powódki w zakresie kręgosłupa szyjnego, a biegły ortopeda-traumatolog zastosował per analogiam pkt 89a cyt. rozporządzenia, Sąd przyjął 5 % uszczerbek na zdrowiu doznany przez powódkę w związku z przedmiotowym wypadkiem.

Biegli Ci zaopiniowali, że przez kilka miesięcy po urazie u powódki występowały dolegliwości bólowe związane z przebyтым urazem kręgosłupa, które obecnie mogą okresowo się nasilać.

Na podstawie opinii sądowo – psychologicznej sporządzonej przez biegłą M. W. (2), Sąd ustalił, że u powódki wystąpiła reakcja stresowa pourazowa o niewielkim nasileniu, a przeżyty stres nie pozostawił trwałych następstw w zakresie jej psychiki powódki. Powódka obawia się jedynie jazdy samochodem, szczególnie w charakterze pasażera.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, iż powódce przysługuje roszczenie z art. 445 § 1 k.c. o wypłatę stosownego zadośćuczynienia pieniężnego.

Określając wysokość zadośćuczynienia Sąd powinien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanych.

Nie bez znaczenia w niniejszej sprawie ma fakt, że od czasu wypadku powódka, pomimo iż jest osobą młodą musiała ograniczyć swoją aktywność fizyczną, zrezygnować z dotychczasowego trybu życia. Uraz i leczenie spowodowały u niej ograniczenia w życiu codziennym. Przez okres 1,5 miesiąca powódka w samoobsłudze potrzebowała pomocy ze strony osób trzecich. Obecnie nie może dźwigać ciężkich przedmiotów, wykonywać ciężkiej pracy fizycznej, przeciążać kręgosłupa i kończyn górnych.

Zadośćuczynienie przewidziane w art. 445 k.c. pełni funkcję kompensacyjną, przyznana suma pieniężna ma stanowić bowiem przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Podstawowym kryterium określającym rozmiar należnego zadośćuczynienia jest rozmiar doznanej krzywdy tj. rodzaj, charakter, długotrwałość cierpień fizycznych, ich intensywność i nieodwracalność ich skutków. Ocenie podlegają również cierpienia psychiczne związane zarówno z ich przebiegiem, jak i w razie ich nieodwracalności ze skutkami, jakie wywołują w sferze życia prywatnego i zawodowego. Na rozmiar zadośćuczynienia może mieć także wpływ wiek poszkodowanego, utrata szans na normalne życie, rozwój zainteresowań i osiągnięcie zamierzonych celów, poczucie bezradności, utrata zdolności do pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2015 roku, sygn. akt V CSK 730/14).

Zdaniem Sądu adekwatną sumą zadośćuczynienia pieniężnego dla powódki, do rozmiaru doznanych przez nią obrażeń, czasookresu trwania dolegliwości bólowych, uszczerbku na zdrowiu i jego skutków, mających wpływ na jej zdrowie byłaby kwota 13,000,00 złotych. Zasądzając należne powódce zadośćuczynienie Sąd uwzględnił przyznane przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego zadośćuczynienie w kwocie 800,00 złotych i o taką też kwotę pomniejszył zasądzone świadczenie.

Zgodnie z treścią art. 444 § 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki

z tego powodu koszty, jakie są konieczne i celowe. Są to między innymi koszty leczenia, wydatki związane z dojazdami do placówek medycznych, koszty zakupu leków, czy też koniecznej opieki osób trzecich, a związanych z przedmiotowym wypadkiem.

Ponieważ powódka poniosła koszty związane z dojazdami na rehabilitację, Sąd zasądził na jej rzecz kwotę 200,00 złotych - zgodnie z żądaniem pozwu, tytułem odszkodowania wraz z odsetkami.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł na podstawie art. 436 § 1 w zw. z art. 435 § 1 k.c., art. 444, 445.

Sąd orzekł o odsetkach na podstawie art. 455 k.c. w zw. z art. 481 k.c.

w zw. z art. 817 § 1 i 2 k.c., przyjmując, iż pozwany pozostawał w zwłoce ze spełnieniem świadczenia od dnia 1 października 2016r., albowiem powódka szkodę zgłosiła pismem z dnia 19 września 2016r., a pozwany w ustawowym 30 dniowym terminie, tj. dnia 30 września 2016r. wydał ostateczną decyzję w postępowaniu likwidacyjnym.

Orzeczenie o kosztach postępowania Sąd wydał na podstawie art.

98 k.p.c., z którego wynika, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Mając na uwadze powyższe, Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Rejonowy w Strzyżowie kwotę 5.783,07 złotych, tytułem zwrotu kosztów procesu, na które składają się opłata sądowa od pozwu w kwocie 620,00, kwota 1.361,37 złotych tytułem kosztów związanych z wynagrodzeniem biegłych, kwota 17,00 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz koszty zastępstwa procesowego powódki w kwocie 3.600,00 złotych z § 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Nadto Sąd nakazał zwrócić powódce z właściwych funduszy Skarbu Państwa kwotę 138,63 złotych, tytułem nadpłaconej zaliczki na wynagrodzenie biegłych, k. 78, albowiem koszt wynagrodzenia biegłych w tej sprawie wyniósł kwotę 1.361,37 złotych, a powódka uiściła 1.500,00 złotych zaliczki.